

Графъ-тъ. О престени дражайша моя супруго! Не плачи и не скърби; твоѣ-та ангелска хубость на садена ми е въ дълбочинѣ-тъ сърдечнѣ; ако твое въздъхваніе забожда стрѣлъ въ сърце-то ми; но знай, че не може да баде инакъ. Промисли, че мило-то ни отечество потрѣбува помощь. — Тѣй, моя-та дължность и божи-тъ гласъ викать ма, да помогнѣ на братіа-та си. — Помисли, — да не отидѣ азъ да не отиде другій, то бы тогова непріатели-тъ поробили и изгорили мило-то ны отечество Франціѣ, и насъ, единъ по единъ подъ сабѣ бы положили, помисли!

Графица-та. Противъ таквози ужасно непріателско постѣлваніе трѣбува да отидешъ; но какъ ще търпѣ твоє-то отсутствіе?

Графъ-тъ. Съ надеждѣ на Бога и съ търпѣніа Геновево! Азъ ще ти пишѣ сѣкій день, и въ писмото ще ти излагамъ сѣко мое тайно помишленіе, ще споменувамъ името ти съ въздъхваніе, и сѣко въздъхваніе ще ти казва за мене нѣщичко.

Графица-та. То е сенищо, мой любезнѣйшій супруже! ты си сячка-та моя мисль; и кога не можъ вече да хуртувамъ за тебе, това и последнѣ-то ми въздъхваніе ще въздъхне за тебе.

Графъ-тъ. Геновево! Не съкрушавай вече духъ-тъ ми, но дай ми утѣха. Тойзи пѣть, на кой то трѣгвамъ въ име-то божіе доста е неизвѣстенъ; но пакъ са надѣвамъ, че ще ма увѣнчає съсь славъ. Тѣй не плачи и не скърби, защото приближава време за трѣгваніе. Чувашъ ли, какъ пѣтъ славѣ-тъ повнѣ и предсказватъ день.